

IMAHÉT

Aggeus próféta könyve alapján

2019. december 7-14.

IMAHETI FELOLVASÁSOK

Aggeus próféta könyve alapján

2019. december 7–14.

Ebben az évben Aggeus próféta könyvével foglalkozunk imaheti felolvasásaink során. Az Ezsdrás és Nehémiás könyvéről szóló negyedéves Biblia-tanulmányunk legidőszerűbb tanulságait segít elmélyíteni Aggeus próféta üzenete. A fogásból hazatért zsidó nép küzdelmei a templom és a város újjáépítése idején sok hasonlóságot mutatnak az előttünk álló feladatokkal, azokkal a nehézségekkel, amelyek Isten háza újjáépítésével kapcsolatosan a végidő népére várnak.

Az egy-egy napra eső, rövid írások személyes és imacsoportokban történő átgondolására szeretnénk buzdítani testvéreinket, és mindenekfelett a komoly könyörgésre, hogy ezek a felhívások, figyelmeztetések egyéni és közösségi életünkben is befogadásra találjanak. Ennek hiányában nem tudunk felkészülni Jézus visszajövetelére és a végső eseményekre, de ha az imaheti írásokban megfogalmazottak a Szentlélek segítsége által megvalósulnak az életünkben, akkor mi is tevékeny építőivé válunk az Úr templomának. Olyan emberekké, akiknek Jézus elmondhatja majd visszajövelekor, hogy „jól van, jó és hű szolgám, kevésen voltál hű, sokra bízlak ezután, menj be a te Uradnak örömébe”.

„Isten egyetlen igaz szívű munkása esetében sem engedi meg, hogy magára hagyva küzdjön az egyenlőtlen harcban, és legyőzzék. Drága ékszerként őriz meg mindenkit, akinek élete Krisztussal együtt Istenben van elrejtve. Mindnyájukhoz így szól: „Olyanná teszek, mint egy pecsétgyűrű, mert kiválasztottalak.” (Ellen G. White, 95. sz. kézirat, 1902)

2019. december 7. szombat

Minek van itt most az ideje?

„Dárius király második esztendejének hatodik hónapjában, a hónap első napján szólt az Úr Aggeus próféta által Zorobábelnek, Sealtiel fiának, Júda fejedelmének és Jósuának, Jehosadák fiának, a főpapnak, mondván: Így szól a seregek Ura: Ezt mondja a nép: Nem jött még el az idő, az Úr háza építésének ideje! Az Úr pedig így szól Aggeus próféta által: Ideje-e néktek, hogy ti mennyezetes házakban lakozzatok, holott ez a ház romban áll?” (Agg 1,1–4)

„A samaritánusok fáradhatatlan igyekezettel próbálták »megkötni Júda népének kezét, és elérníteni az építéstől, és felbérelni ellene tanácsosokat, hogy semmivé tegyék szándékát Círusnak, Perzsia királyának egész idejében, Dárius perzsa király uralkodásáig« (Ezsd 4,4-5). Hamis hírekkel gyanút ébresztettek olyan embereken, akiknél ez könnyen ment. Isten azonban hosszú éveken át féken tartotta a gonoszság erőit, és Júda népe szabadon folytathatta munkáját... Csodálatos alkalmak ideje volt a zsidók számára. A menny leghatalmasabb erői munkálkodtak a királyok szívén, és Isten népének az volt a feladata, hogy a lehető legnagyobb buzgósággal valósítsa meg Círusz rendeletét. Semmilyen fáradságot nem lett volna szabad sajnálniuk a templom és szolgálatai helyreállítására,

és arra, hogy újból berendezkedjenek júdabeli otthonukban. Sokan nem mutattak erre készséget Isten hatalmas megnyilvánulásakor. Ellenségeik szívós kitartással szembehelyezkedtek velük, és az építőkön fokról fokra erőt vett a csüggedés. Egyesek nem tudták elfelejteni, hogy a szegletkő letételekor sokan kifejezésre juttatták bizalmatlanságukat a vállalkozással szemben. Amikor pedig a samaritánusok még toladóbbá lettek, a zsidók közül sokan megkérdőjelezték, hogy egyáltalán eljött-e az újjáépítés ideje. Ez az érzés csakhamar általánossá lett. A munkások közül sokan csüggedten és elkedvetlenedve visszatértek otthonukba, hogy az élet hétköznapi dolgaival foglalkozzanak.

Kambüszész uralkodása alatt a templomépítés lassan haladt. Az ál-Smerdist, ezt a gátlástalan trónbitorlót pedig (akit Ezsdrás 4,7 Artaxerxésznek nevez) uralkodása alatt a samaritánusok rávették, hogy rendelettel tiltsa meg a zsidóknak a templom és a város újjáépítését. Így több mint egy évig csak mellékesen foglalkoztak a templomépítéssel, és majdnem egészen abba is hagyták. A zsidó nép tagjai otthon maradtak, és földi jólétükön munkálkodtak. Helyzetük azonban siralmas volt. Hiába dolgoztak, ahogy csak tudtak, nem jutottak semmire. Mintha a természeti erők összeesküdtek volna ellenük. Mivel a templomot romokban hagyták, az Úr pusztító aszályt küldött rájuk. Visszavonta áldásait, mert önző módon használták a bőkezű ajándékokat.

Ilyen állapotok uralkodtak Dárius királysága elején. A zsidók száználmas helyzetben voltak mind lelkileg, mind fizikai vonatkozásban. **Olyan sokáig zúgolódtak, olyan hosszú ideig helyezték előtérbe személyes érdekeiket, fásultan szemlélve az Úr templomának romjait, hogy sokan szem elől tévesztették azt a célt, amelyért Isten visszahozta őket Júdába.** Ez a mondás járta: »Nem jött még el az idő, az Úr háza építésének ideje!« (Agg 1,2) De Isten még ebben a sötét órában is bátorította a benne bízókat. Elhívta Aggeus és Zakariás prófétát, hogy utat mutasson a válságban. Isten szolgáló megrázó bizonyágtételekben tárták fel a nép szenvedéseinek okát: azért nem boldogulnak földi dolgaikban, mert nem Isten ügyét teszik az első helyre. Ha a zsidók megdicsőítik Istent, ha az Őt megillető tiszteletüket és hódolatukat azzal fejezik ki, hogy a templom építését elsődleges feladatukká teszik, ennek nyomán részesülhetnek Isten jelenlétében és áldásaiban. Aggeus ezt a szívhez szóló kérdést intézte a csüggedtekhez: »Ideje-e néktek, hogy mennyezetes házakban lakozzatok, holott ez a ház romokban áll?« (Agg 1,4) (Ellen G. White: Próféták és királyok, 354–356. o.)

„Jelentős ez a kifejezés: »Ez a nép azt mondja.« A számukra teremtett alkalom órájában az izraeliták nem mutatkoztak készségesnek. Azonnali engedelmesség várható el azoktól, akiket az Úr kiválaszt és vezet. A késedelmeskedésünket mentegető kifogásokkal megbántjuk Istent. Azok, akik a saját útjuk követését választják, gyakran zseniális mentségeket gyártanak öngazulásul. Így az izraeliták is kijelentették, hogy elkezdték az újjáépítést, de az ellenségeik által támasztott akadályok letörték őket. Ezek az akadályok – érveltek – arra mutattak, hogy nincs még itt a megfelelő idő az építéshez. Kijelentették, hogy az Úr hozott közbe nehézségeket, hogy megintse őket túlbuzgó sietségük miatt. Emiatt történt, hogy amikor Isten megszólította őket prófétája által, nem »az én népem«-ként szólt róluk, hanem csak így: »ez a nép«.

Az izraelitáknak nem volt valós mentségük arra, hogy abbahagyják a templomépítés munkáját. Amikor a legsúlyosabb akadályok emelkedtek az útjukba, ez éppen annak az ideje lett volna számukra, hogy még állhatatosabban építsenek. Önző indíték készítette őket a leállásra: idegenkedtek attól, hogy az ellenségeik által támasztott veszélyekkel szembenézzenek. Nem rendelkeztek azzal a hittel, amely »a remélt dolgok valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés«. Haboztak hitben előrelépni, amint Isten gondviselése utat nyitott számukra, mert hitetlenségük miatt nem voltak képesek arra, hogy a kezdetből lássák a véget. Amint nehézségek támadtak, könnyen feladták a munkát.

A történelem ismétlődik. Kudarcok következnek be a vallásos életben a hitetlenség miatt. Hogyha a látható dolgokra nézünk, akkor valóban a lehetetlenségek hegyei tűnnek szembe, de Isten vezetni tud bennünket – lépésről lépésre – azon az úton, amelyen Ő végig akarja vinni minket. Isten műve csak akkor halad előre, ha szolgáló készek hitben előremenni. Noha át kell élnünk a megpróbáló időket, mindenkor emlékezzünk arra, hogy egy már meggyengített, legyőzött ellenséggel küzdünk. Isten népe végül győzelmet arat a sötétség minden hatalma felett.” (Ellen G. White, The Review and Herald, 1907. december 5.)

Felhívás: Minek az ideje van itt most? A magunk háza építésének, vagy az Úr háza építésének? Nyilvánvaló, hogy biztosítani kell magunknak egy tisztességes megélhetést és otthont, ez az Úr akarata is. De soha ne felejtsük el, hogy ez a Föld nem a mi végső hazánk. Kiváltképpen látnunk kell ezt most, amikor a világ napjai nyilvánvalóan meg vannak számlálva. Mindannyiunk lelkiismeretének éreznie kell, hol van az egyszerűség és a szükségesség józan határa, amin túl nem szabad időt, energiát, anyagiakat fektetnünk földi dolgok építésébe, és azt se felejtsük el, hogy mi a helyes sorrend: Isten ügyét kell az első helyre tennünk! Mert ha „először Isten országát és annak igazságát keressük, akkor a többiek megadatnak nekünk” (Mt 6,36). Akiknek mindenben Isten dolga az első, azok tapasztalni fogják, hogy az Úr csodálatosan gondoskodik a magánéletükről is. De ha megfordítjuk a sorrendet, evilági dolgainkban sem nyerhetjük el Isten különleges áldását.

Ha akadályokkal találkozunk Isten művében, elcsüggedünk, feladjuk, vagy annál állhatatosabbak leszünk? Megtanulunk-e hitben előrehaladni, hitben látni a kezdetből a véget? Vajon az Úr minket hogyan szólítana meg? Nevezhet-e bennünket „én népem”-nek? Vagy pedig rólunk is csak így szólhat: „ez a nép”? Ha az Úr alátekint a mi népünkre, hogyan lát minket összességünkben: építjük-e az „Úr templomát” teljes igyekezettel, vagy pedig azt látja, hogy elszéledünk, ki-ki a maga házához és dolgához, az Úr háza pedig romokban hever?

Imádkozzunk azért, hogy az Úr nyissa meg a szemünket, s úgy lássuk magunkat, ahogyan Ő lát. Imádkozzunk továbbá azért, hogy Isten ébresszen fel bennünket és az adventváró népet szerte a világon, hogy e késői órában végre valóban az „Ő népe” lehessünk, és befejezzük a végső nagy evangéliumhirdetés és a Jézus Krisztus eljövételére való útkészítés munkáját, amelyet ránk bízott.

„Gondoljátok meg jól a ti útjaitokat!”

„Most azért ezt mondja a Seregek Ura: *Gondoljátok meg jól a ti útjaitokat! Sokat vetettetek, de keveset takartok; esztek, de meg nem elégészték; isztok, de meg nem részegedtek; ruházkodtok, de meg nem melegeszték, a bérlő is lyukas zacskóra bérel. Ezt mondja a Seregek Ura: Gondoljátok meg jól a ti útjaitokat! Menjetek fel a hegyre, és hordjatok fát, és építsétek e házat, hogy gyönyörködjem benne, és dicsőítsem, azt mondja az Úr. Sokat vártatok, de íme kevés lett; haza is hordtátok, de én ráfuvallok arra! Mi okért? azt mondja a Seregek Ura. Az én házamért, amely ím romban áll, ti pedig siettek, ki-ki a maga házához. Azért vonták meg tőletek az egek a harmatot, vonta meg a föld a termését. És pusztulást rendeltem a sík földre és a hegyekre, a búzára és a borra, az olajra és mindarra, amit a föld terem; sőt az emberre és a baromra és minden kézi munkára is.” (Agg 1,5–11)*

„Most azért ezt mondja a Seregek Ura: *Gondoljátok meg jól a ti útjaitokat! Miért csak ennyit végeztetek el? Miért törődtök csak a saját házatokkal, az Úr házával pedig nem? Hol van az a buzgóság, amit az Úr háza helyreállítása iránt valamikor éreztetek? Mit nyertetek azzal, hogy magatoknak szolgáltatok? Az Úr templomát elhanyagoltatok, mert féltetek a szegénységtől, és ez a nemtörődömség rátok hozta azt, amitől féltetek...*

Az Úr kinyilatkoztatta – olyan szavakkal, amelyeket meg kellett érteniük –, hogy mi okozza nyomorúságukat: »Sokat vártatok, de íme kevés lett; haza is hordtátok, de én ráfuvallok arra! Mi okért?, azt mondja a Seregek Ura. Az én házamért, amely ím romban áll, ti pedig siettek, ki-ki a maga házához.« »Gondoljátok meg jól a ti útjaitokat!« – kérlelte őket az Úr. »Menjetek fel a hegyre, és hordjatok fát, és építsétek e házat, hogy gyönyörködjem benne, és dicsőítsem.« (Agg 1,7–8) (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 356–357. o.)

A Babilóniából Zorobábel és Józsuá vezetésével hazatért maradék valóban hívő nép volt, őszinte indítékból, hitbeli reménységgel tértek haza és kezdték építeni a templomot. Mégis visszaestek lelkileg, Sátán kísértései átmenetileg legyőzték őket. Azért sajnargatta meg őket az Úr nehézségekkel, hogy felébressze őket. Isten csak azokért fáradozik ily módon, akiknél reménységet lát a lelki megújulásra, akiket Ő szeret, és akiknél bízik abban, hogy nem lázadni fognak a próbák ellen, hanem ezek felnyitják a szemüket, s végül megértik az Ő szeretetteljes szándékait. A vég idején élünk, a szó legszorosabb értelmében.

Az Úr a mi számunkra is kilátásba helyezte, hogy a szeretetteljes fenyíték eszközével fog fáradozni megtisztításunkért. A laodiceai üzenet jól ismert részlete így hangzik: „Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem, légy buzgóságos azért és térj meg!” (Jel 3,19) Gondolkodjunk el azért mindannyian az alábbi bizonyágtételről:

„Sokan, miközben őszintén Isten szolgálatára szentelik életüket, meglepődnek és csalódnak, amikor akadályokkal kerülnek szembe, s olyan megpróbáltatások szorongatják őket, amilyenekben soha azelőtt nem volt részük. Krisztusi jellemért és Isten munkájára való alkalmasságért imádkoznak, közben pedig olyan körülmények közé kerülnek, melyek mintha természetük minden gonoszságát elő akarnák hívni. Olyan hibáikra derül fény, amelyeknek a létezését még csak nem is sejtették. Izraelhez hasonlóan kérdezik: Ha Isten vezet minket, miért történik velünk mindez?

Azért történnek ezek, mert Isten vezeti őket. A megpróbáltatások és akadályok az Úr által választott nevelő eszközök, és az eredményesség általa elrendelt eszközei. Ő, aki olvas az ember szívében, jobban ismeri jellemünket, mint mi magunk. Látja, hogy némelyek olyan képességekkel és fogékonysággal rendelkeznek, amelyek – helyes irányba terelve – művének előmenetelét szolgálhatják. Gondviselésében olyan helyzetekbe és körülmények közé viszi őket, melyekben felfedezhetik jellemük eddig elrejtett hibáit. Alkalmat ad nekik arra, hogy kijavítsák ezeket a hibákat, és alkalmassá válhassanak az Ő szolgálatára. Gyakran engedi őket szenvedések tűzébe, hogy megtisztulhassanak. Az a tény, hogy a próbák kiállása jut nekünk osztályrészül, azt mutatja, hogy az Úr Jézus valami értékeset lát bennünk, amelyet ki akar fejleszteni. Ha nem látna bennünk semmi olyasmit, ami által megdicsőíthetné az Ő nevét, nem töltené időt a megtisztításunkkal. Értéktelen követ nem tesz a kohójába, csak az értékes ércet tisztítja meg...

Teljes napvilágnál és más zenét is hallva, a kalitkába zárt madár nem fogja azt az éneket énekelni, amit a gazdája igyekszik neki megtanítani. Megtanul ebből is egy kis foszlányt, abból is egy kis trillát, de sohasem a teljes dallamot. A gazdája ezért letakarja a kalitkát, és olyan helyre teszi, ahol a madár csak arra a dalra figyel, amelyet énekelnie kell. A sötétben újra és újra próbálkozik vele, míg egyszer csak megtanulja és tökéletes dallammal árad ki belőle az ének. Ezután a madarat előhózzák, kitakarják, mivel ezentúl már világosan is el tudja énekelni ugyanazt az éneket. Így bánik Isten is a gyermekeivel. Szeretne megtanítá-

ni nekünk egy éneket, és ha megtanultuk ezt a szenvedések homályában, akkor ezután már örökké el tudjuk énekelni.” (Ellen G. White: Ministry of Healing/ A nagy Orvos lábnyomán, 388., 340. o.)

Felhívás: Nekünk is szól az Úr szava: „Gondoljátok meg jól a ti útjaitokat!” Boldog-e az egyéni életünk? Boldog-e a gyülekezeti életünk? Boldog-e a nehézségek és küzdelmek ellenére is, mert mindezek közepette tapasztaljuk Isten áldásait? Ha úgy érezzük, hogy nélkülözzük Isten jóváhagyásának és áldásának a megnyilatkozásait, gondolkodjunk el azon, miért van ez így, hol a hiba, hol van a hiányosság? Gondolkodjunk el azon is, hogy az életünkben mutatkozó nehézségek ellen zúgolódnunk-e, vagy pedig Isten kegyelmes nevelőeszközeinek tekintjük ezeket, megalázzuk magunkat, s az Úr szabadításáért és gyógyító kegyelméért kiáltunk? „Gondoljuk meg jól a mi útjainkat!”, mert nem tudjuk, milyen rövidre van szabva a személyes kegyelemidőnk és a világ kegyelemideje. Térjünk vissza az Úrhoz, hogy Ő is visszatérhessen hozzánk!

2019. december 9. hétfő

„És megfélemlt a nép az Úr előtt”

„És meghallotta Zorobábel, Sealtiel fia, és Jósua, Jehosadák fia, a főpap, és a nép minden többi tagja az Úrnak, az ő Istenüknek szavát és Aggeus próféta beszédeit, amiként elküldte őt az Úr, az ő Istenük, és megfélemlt a nép az Úr előtt. És szólt Aggeus, az Úr követe, az Úr küldetésében, mondván a népnek: Én veletek vagyok, azt mondja az Úr. És felindította az Úr Zorobábelnek, Sealtiel fiának, Júda fejedelmének lelkét, és Jósuának, Jehosadák fiának, a főpapnak lelkét, és a nép minden többi tagjának lelkét is, és bementek és munkálkodtak a Seregek Urának, az ő Istenüknek házában. A hatodik hónap huszonegyedik napján, Dárius király második esztendejében.” (Agg 1,12–15)

A nép „...nem merte figyelmen kívül hagyni az ismételt intést, hogy jólétük és Isten áldásának elnyerése attól függ, teljes engedelmséggel követik-e az Ő útmutatásait. Amint elhatározták, hogy teljesítik az Úr felhívását, a feddés üzenetei a bátorítás üzeneteivé változtak. Milyen kegyelmes Istenünk van! Így szól: »Én veletek vagyok!« Az Úr mindenható Isten, aki mindenható hatalommal uralkodik. Biztosította népét: ha engedelmeskednek neki, megfordítja helyzetüket, olyan körülmények közé helyezi őket, hogy megáldhassa őket nevének dicsőségére. Ha Isten népe egyedül csak Teremtőjére támaszkodik, Őbenne bízik, megáldja őket.” (Ellen G. White, 116. kézirat, 1897)

Milyen sokatmondó ez a kifejezés: „Megfélemlt a nép az Úr előtt.” Ez az a lelki indíték vagy lelki megindulás, ami nélkül nincs ébredés Isten népe között. Amikor szívükben megszületett ez a lelki magatartás, akkor az Úr „felindította” a vezetőket és „a nép minden tagja lelkét”. Ennek eredményeként mindannyian „bementek és munkálkodtak... az ő Istenük házában”. Ilyen lelki ébredésre van szükség a mi soraink között is. Emberi buzdítások önmagukban nem tudják elvégezni ezt a munkát.

Felhívás: Könyörögjünk azért, hogy az Úr szántsa fel a szívünket feddő üzeneteivel úgy, hogy a mi gyülekezeteinkben is bekövetkezzék a szívek mélyéig ható változás: „megfélemlt a nép az Úr előtt”. Imádkozzunk prédikátorainkért és a gyülekezet minden tagjáért, hogy az Úr „indítsa fel szívünket”, s mindannyian teljes szívünkkel vegyünk részt az Úr munkájában!

2019. december 10. kedd

„Cselekedjétek az ígét, amellyel szövetségre léptem veletek!”

„A hetedik hónap huszonegyedik napján szólt az Úr Aggeus próféta által, mondván: Szólj csak Zorobábelnek, Sealtiel fiának, Júda fejedelmének, és Jósuának, Jehosadák fiának, a főpapnak, és a nép többi tagjainak, mondván: Ki van még életben köztetek, aki látta ezt a házat első dicsőségében? És milyennek látjátok ti most ezt? Avagy olyan-e ez a ti szemetekben, mintha semmi volna? De most légy bátor, Zorobábel, azt mondja az Úr! Légy bátor te is, Jósua, Jehosadák fia, te főpap, és légy bátor e földnek minden népe, azt mondja az Úr, és cselekedjétek – mert én veletek vagyok, azt mondja a Seregek Ura – az ígét, amellyel szövetségre léptem veletek, amikor kijöttetek Egyiptomból, és az én lelkem köztetek marad. Ne féljétek!” (Agg 2,1–5)

„Az Úr ezt mondja ma gyermekeinek: »Legyetek bátrak... és cselekedjétek, mert veletek vagyok!« A hívő ember mindig erős segítséget talál az Úrban. Hogy Isten miként segít, azt nem tudhatjuk, de azt tudjuk, hogy soha nem hagyja cserben az Őbenne bízókat. Ha a hívők ráébrednének arra, milyen sokszor igazította el útjukat Isten, hogy az ellenség ne vihesse véghez velük kapcsolatos szándékát, akkor nem botorkálnának siránkozva. Hitükkel Istenre támaszkodnának, és semmilyen próba nem tudná elgyengíteni őket. Belátnák, hogy bölcsességüket és képességeiket Istentől kapták, Ő pedig véghezvihetné általuk azt, amire őket kívánja felhasználni...” (Ellen G. White: Próféták és királyok, 356–357. o.)

Mire bátorít minket az Úr? Arra, hogy „cselekedjük azt az ígét, amellyel szövetségre lépett velünk”. Az élet legbiztosabb útmutatója: cselekedni az Úr minden parancsolatát. Ha egy szót sem hagyunk el, ha minden tekintetben engedelmeskedünk az Úrnak, akkor a csodálatos áldás semmiképpen sem marad el. Akkor nekünk is szól a leghatalmasabb ígét: „Az én Lelkem köztetek marad!” Akkor bármilyen külső nehézség támad, tapasztaljuk, hogy Isten Lelkének jelenléte védőfalként vesz körül minket, és szüntelenül fülünkbe cseng az Ő szava: „Ne féljetek!”

Felhívás: Vajon mi cselekedjük-e mindazt az ígét, amellyel szövetségre léptünk az Úrral, „amikor kijöttünk Egyiptomból”, azaz amikor megtértünk? Miért is mellőznénk Isten egyetlen szavát is, amikor tudjuk, hogy az mind igazság, amely az életre visz? Vajon közöttünk van-e Isten Lelke? Nem itt van-e a mi legfájóbb, legnagyobb hiányosságunk, akár egyéni, akár közösségi életünkre tekintünk? Vajon nem azért van-e ez így, mert az Úr nekünk is ezt mondhatja: „Hátad mögé vetted az én rendeléseimet!” Könyörögjünk Istenhez, hogy bocsássa meg bűneinket, törvényszegéseinket, és fáradozzék értünk, tanítson meg minket arra, hogy a szövetség minden ígéjének engedelmeskedjünk! Ennek nyomán pedig teljesítse be rajtunk a minden más áldást magában foglaló ígétét, hogy „az Ő Lelke közöttünk marad”!

2019. december 11. szerda

„Egy kevés idő még és eljön, akit minden nép óhajt”

„Ezt mondja a Seregek Ura: Egy kevés idő van még, s én megindítom az eget és a földet, a tengert és a szárazt. És megindítok minden népet, és eljön, akit minden népek óhajtának, és megtöltöm e házat dicsőséggel, azt mondja a Seregek Ura. Enyém az ezüst és enyém az arany, azt mondja a Seregek Ura. Nagyobb lesz e második ház dicsősége az elsőnél, azt mondja a Seregek Ura, és e helyen adok békességet, azt mondja a Seregek Ura.” (Agg 2,6–9)

„A templom külső dicsősége nem az Úr dicsősége. A júdabeliek tanítást kaptak arra vonatkozóan, hogy miben is áll az áldás, amelynek meg kell nyugodnia majd az ő templomukon. Az első templomnál egyszerűbb kivitelben tudták csak helyreállítani a templomot. Istennek ezzel is szándéka volt: azt akarta, hogy helyes megvilágításban lássák korábbi tévedésüket, amikor a templom és szertartásai pompájában és szépségében látták a legfőbb értéket. Azt is meg kellett érteniük, hogy a mostani templomépí-

tés arra szolgál, hogy eltávolítsák a nehezteletést, amely Isten iránti hűtlenségük miatt nehezedik rájuk. Aggeus oktatta őket, hogy teljes szívből való megtérésük által, és azzal, hogy sietve befejezik a templomépítést, kifejezik azt a vágyukat, hogy Isten távolítsa el róluk az engedetlenség bűnét, amely eltávolította őket az Úrtól, és késleltette, hogy megvalósítsák Isten újjáépítésre vonatkozó tervét... Azáltal, hogy elhanyagolták a templomot – amely Isten jelenlétének helye volt – a nép megbántotta Istent. Arra tanítottak most, hogy szentnek tekintsék Isten házat, nem külső nagyszerűsége miatt – mint ahogy a zsidók később, Jézus napjaiban is ezt tették –, hanem azért, mert Istene megígérte, hogy Ő ott jelen lesz. A második templom dicsősége nagyobb lesz az elsőnél – jelentette ki a próféta –, különleges értelemben, mivel a Messiás személyes jelenléte fogja megtisztelni.” (Ellen G. White, The Review and Herald, 1907. december 12.)

Felhívás: Nekünk is abban a tudatban kell most építenünk Isten átvitt értelemben vett templomát, azaz az Ő művét, hogy nagyobb lesz a dicsősége, mint bármely más templomnak, mert az isteni dicsőségben visszatérő Krisztus jelenik majd meg az Ő népe körében! Mit sem számít, hogy Isten műve – földi, emberi szemmel nézve – jelentéktelennek tűnik, mert ha Isten jelenléte szenteli meg, akkor ez a legfontosabb mű a világon! Szó szerint igaz ma is: „Egy kevés idő még, és az Úr megindítja az eget, a földet, a tengert és a szárazt... és eljön az, akit minden nép óhajt.” Szeretjük-e Isten művét, előttünk van-e szüntelenül a magasztos cél, hogy a dicsőségében visszatérő Krisztus fogadására kell felkészíteni az Ő népét és a világot? A külsőségeket nézzük, vagy a lelki lényegét? Van-e élő hitünk Isten ígéreteiben? Könyörögjünk Istenhez, hogy oltson a szívünkbe buzgó szeretetet az Ő megalázott, tönkrement műve iránt! Kérjük Őt, bocsássa meg nekünk, hogy mi is megbántottuk, amikor hanyagul és közömbösen viszonyultunk művéhez, ahol pedig az Ő jelenléte és munkálkodása kíván megnyilatkozni! Kérjük az Urat, segítsen minket, hogy igyekezetünkkel jóvátegyünk korábbi mulasztásainkat!

2019. december 12. csütörtök

„Tiszta vagy tisztátalan az, amivel hozzájárultok az Úr házána építéséhez?”

„A kilencedik hónap huszonegyedikén, Dárius második esztendejében szólt az Úr Aggeus próféta által, mondván: Ezt mondja a Seregek Ura: Kérdezd meg csak a papokat a törvény felől, mondván: Ha szentelt húst visz valaki a köntöse szárnyában, és illeti annak szárnyával a kenyeret vagy a főzeléket, a bort vagy az olajat, vagy bármi más eleséget: vajon szent-e az? És feleltek a papok, és mondák: Nem. Aggeus pedig mondta: Ha hulla által fertőzött illeti mindezeket, tisztátalanná lesz-e? És feleltek a papok, és mondák: Tisztátalanná! Aggeus pedig felelt, és mondta: Épp így e nép és épp így e nemzet énelőttem, azt mondja az Úr, és épp így kezüknek minden munkája, és amit ide felhoznak: tisztátalan az.” (Agg 2,10–14)

„Annak érdekében, hogy a második templom építői ne kövessenek el hibákat, az Úr világosan tanította őket e szemléletes példabeszéd által arra, milyen az a szolgálat, amely elfogadható Isten szemében. A bűn által megrontott lelket ábrázolja az oszlásnak indult holttest. Az ószövetségi ceremonális törvényben foglalt összes tisztulási szertartás – vízzel lemosás és meghintés – szemléltető lecke volt, amely a belső ember helyreállításának szükségességét tanította, valamint azt, hogy a **törvényszegéseiben és bűneiben holt léleknek megtisztulásra van szüksége a Szentlélek megszentelő hatalma által.**” (Ellen G. White, The Review and Herald, 1907. december 19.)

„Aggeus könyve 2. fejezetének 14. verse leleplezi az emberi szív állapotát. Az Úrnak tudomása van az emberek fiainak minden cselekedetéről. Ő nyilváníthatja ezeket értékteleneknek vagy értékesnek, és ennek megfelelően adhat áldást. Világi elvek alapján munkálkodnak azok a hitvalló keresztények, akiknek a cselekedetei arról tesznek bizonyosságot, hogy **az igazság és becsületesség alapelvei a gyakorlatban még nem kerültek be mindennapi életükbe.**” (Ellen G. White, 95. sz. kézirat, 1902)

Felhívás: Véssük emlékezetünkbe ennek az igeszakasznak a tanítását: a szent dolgokkal való foglalkozás vagy érintkezés által nem válik tisztává a szívünk. A szívünk tisztátalansága folytán viszont tisztátalan lesz a kezünk munkája, és megfertőztetjük vele a szent dolgokat, amelyekkel foglalkozunk. Gondoljuk meg: tisztának vagy tisztátalannak találja-e Isten mindent látó szeme a mi kezünk munkáját, amivel hozzájárulunk az Úr háza építéséhez? Nem elég az emberi buzgalom és áldozatkészség, és nem csupán a teljesítmény számít. A tiszta szív és a tiszta

kéz, a tiszta belső indítékok és a feddhetetlenül becsületes élet – ezek azok, amelyek a legfontosabbak Isten műve építésénél.

Szívleljük meg Jakab apostol felhívását: „Közeledjete Istenhez, és közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg kezeiteket, ti bűnösök, és szenteljéte meg szíveiteket, ti kétszívűek!” (Jak 4,8) Istenhez könyörgünk, hogy áldja meg művét. De vajon meghallgathatja-e imádságainkat, ha nem tiszta a kezünk? Legyen ez az imahét alkalom arra, hogy szívünk megvizsgálását és megtisztítását kérjük Istentől. Ha élünk ezzel, akkor nekünk szól az ígélet: „Ha szívedet felkészítenéd és kezedet felé terjesztenéd, ha a hamisságot, amely a te kezekben van, távol tartanád magadtól, és nem lakoznék hajlékodon gonoszság, akkor arcodat fölemelhetnéd szégyen nélkül, erős lennél és nem félnél, sőt a nyomorúságról is elfelejtkeznél, és mint lefutott vizekről, úgy emlékeznél arról. Ragyogóbban kelne időd a déli fénynél, és az éjféle sötétség is olyan lenne, mint a kora reggel. Akkor bíznál, mert volna reménységed, és ha széttekintenél, biztonságban aludnál.” (Jób 11,13–18)

2019. december 13. péntek

„E naptól fogva megáldalak”

„Most azért jól gondoljátok meg e naptól fogva az elmúltakat is, mielőtt még követ köre tettek volna az Úr hajlékában! Azelőtt elmentek a húszas garmadához, és tíz lett; elmentek a sajtóhoz, hogy ötven vederrel merítsenek, és húsz lett. Megvertelek titeket üszöggel, ragyával, és kezetek minden munkáját kőesővel, és mégsem hajoltatok hozzám, azt mondja az Úr. Jól gondoljátok hát meg e naptól fogva az elmúltakat is! A kilencedik hónap huszonegyedik napjától, attól a naptól fogva, amelyen letétezt az Úr hajlékának alapja. Jól meggondoljátok! Van-e még mag a csűrben? És bizony, a szőlő, a füge, a gránátalma és az olajfa sem termett! E naptól fogva megáldalak.” (Agg 2,15–19)

„Izráel mezői parlagon heverték, szűkös élelmiszerkészletük rohamosan csökkent, és ellenséges népek vették körül őket. Mégis hitben mentek előre, válaszként Isten követeinek hívására, és szorgalmasan dolgoztak a romba dőlt templom helyreállításán. Ez a munka Istenbe vetett rendíthetetlen bizalmat igényelt. **Amint a nép törekedett a maga részét megtenni, és igyekezett, hogy Isten kegyelme újra tapasztalható legyen szívében és életében,** egyik üzenetet a másik után kapta Aggeus és Zakariás útján. Az üzenetek azt az ígéletet hordozták,

hogy Isten gazdagon megjutalmazza hitüket... **Akkor kapták a jólét ígérését, amikor őszintén megbánták bűneiket, és készek voltak hitben előrelépni.** »E naptól fogva megáldalak« – mondta az Úr.” (Ellen G. White: Próféták és királyok, 358. o.)

Felhívás: Isten felszólít minket, hogy jegyezzük meg azt a napot, amikor letettünk a kezünkől minden hamisságot, amikor szívünkben feléje fordultunk, és őszinte bűnbánattal tiszta szívvel kértünk tőle. Felszólít minket, hogy figyeljük meg, milyen gyökeres változás következik be élettapasztalatunkban attól a naptól fogva. „E naptól fogva megáldalak” – ígéri az Úr. Vágyakozunk-e ilyen fordulóponton az életünkben? Miért is morzsolnánk a napjainkat, mint egy száraz, víztelen sivatagban, holott az Úr gazdag áldásai áradhatnának az életünkre! Szívünk megtisztulásán, megszentelődésén és egész lényünk odaadásán fordul meg minden. Kérjük Istentől, hogy tegye ezt az imahetet fordulóponttá egyéni és gyülekezeti életünkben! Adjon bátorságot szembefordulni bűneinkkel, hibáinkkal, és adjon hitet, erősítse meg bennünk a reménységet, hogy ettől az időtől fogva megáldhasson az Ő gazdagsága szerint, amire az egész menny vágyakozik!

2019. december 14. szombat

„Felforgatom az országok királyi székét... azon a napon olyanná teszlek, mint egy pecsétgyűrű”

„Másodszor is szólt az Úr Aggeusnak a hónap huszonnegyedik napján, mondván: *Mondd meg Zorobábel-nek, Júda fejedelmének: Én megindítom az eget és a földet. És felforgatom az országok királyi székét, és elfogyasztom a pogány országok erejét, felforgatom a szekeret és a benne ülőket, s lehullanak a lovak és a rajtuk ülők: ki-ki az ő atyjafiának fegyvere által. Azon a napon, azt mondja a Seregek Ura, felveszlek téged, Zorobábel, Sealtiel fia, én szolgálom, azt mondja az Úr, és olyanná teszlek, mint egy pecsétgyűrű, mert téged választottalak el, azt mondja a Seregek Ura.*” (Agg 2,20–23)

„Izráel kormányzója most láthatta, mit jelent az a gondviselés, amely átvezette a csüggedésen és bonyolult helyzeteken. Mindenben meglátta Isten szándékát. Ez a kijelentés – amely személy szerint Zorobábelnek szólt – fennmaradt, hogy bátorítsa Isten gyermekeit minden korban. Istennek célja van azzal, ha próbát küld gyermekeinek. Soha nem vezeti őket másképpen, mint ahogy ők is választanák, ha látnák kezdettől fogva a véget, és fel tudnák fogni, milyen dicső az a cél, amelyet betöltenek. Mindazt, amivel megpróbálja őket, azért kapják, hogy erejük legyen szolgálni és szenvedni érte.” (Ellen G. White: Próféták és királyok, 359. o.)

„A drágakő csiszolásának folyamata fájdalmas és megpróbáló folyamat, mert megsebzeti az emberi büszkeséget. Krisztus mélyen belevág az önérzetünkbe, amikor önelégültségünkben teljesnek vagy tökéletesnek képzeljük magunkat, és eltávolítja jellemünkből az önfelmagasztalást. Leszedi a felesleges többletet a drágakő felületéről. Odaszorítja a követ a csiszolókerékhez, mind jobban és jobban, hogy minden durvaságot eltávolítson róla. Azután a fény felé tartja az ékkövet, és a Mester önmagát látja tükröződni benne. Ekkor kijelenti: a kő méltó arra, hogy elfoglalja helyét az Ő ékszerdobozában. »Azon a napon felveszlek téged... és olyanná teszlek, mint egy pecsétgyűrű...« Bármilyen nehéz is elviselni a csiszolás folyamatát, új értéket ad a kőnek, élő ragyogást kölcsönöz neki.” (Ellen G. White, The Review and Herald, 1907. december 19.)

„Isten egyetlen igaz szívű munkása esetében sem engedi meg, hogy magára hagyva küzdjön az egyenlőtlen harcban, és legyőzzék. Értékes drágakóként őriz meg mindenkit, akinek élete Krisztussal együtt Istenben van elrejtve. Mindnyájukhoz így szól: Olyanná teszlek, mint egy pecsétgyűrű, mert kiválasztottalak.” (Ellen G. White, 95. sz. kézirat, 1902)

Felhívás: Ebből az igeszakaszból megérthetjük, hogy a külső nehézségek vagy akadályok tulajdonképpen jelentéktelenek. Isten ma is így szól: „Én felforgatom az országok királyi székét, és elfogyasztom a pogány országok erejét... téged pedig felveszlek, mint egy pecsétgyűrűt.” Istennek nem okoz nehézséget semmilyen külső ellenség megfékezése vagy eltávolítása. Bármilyen körülmények között meg tudja őrizni az övéit, ki tudja emelni őket a legnagyobb veszélyekből is. Istennek mindezek az áldásai készen várnak bennünket. Kérjük, hogy készítsen fel bennünket – a gyülekezetet és az egész közösséget is – arra, hogy az Ő tulajdon népe lehessünk, s így megszabadíthasson és megáldhasson minket is! Tegyük meg azt, ami a mi részünk ebben! Legyünk készek a bűnbánatra és életünk megreformálására mindabban, amiben eltértünk Isten kívánalmaitól! Imádkozzunk azért, hogy ne féljünk a végső eseményektől, hanem életünk Istenben legyen elrejtve. Akkor bizonyosak lehetünk abban, hogy Ő „az eget és a földet is megindítja értünk”, ha közbe akar lépni szabadításunkra.